

DE GEMEENTELIJKE GAVEN

Samenvatting van een Bijbelstudie van Ab Klein Haneveld

Inleiding

Als vervolg op de Bijbelstudie over 'Tongen, Tekenen en Tijden' zullen we in deze studie wat meer uitweiden over de geestelijke gaven.

In de vorige studie is besproken dat wonderen tekenen waren en een bepaald doel dienden. Bovendien zouden die wonderen/tekenen ophouden, juist omdat ze bedoeld waren als tekenen voor de komst van de Messias en de aanvang van het Nieuwe Verbond.

De functie van die wonderen was:

- Een demonstratie van Gods macht en kracht;
- Wonderen en het spreken in tongen zijn tekenen voor ongelovigen;
- Wonderen bewijzen dat iemand een man Gods is, een van God gezonden man;
- Wonderen moeten je naar Christus leiden, waardoor je tot geloof komt en eeuwig leven ontvangt;
- Wonderen zijn symbolische uitbeeldingen van de grote werken Gods;
- De wonderen die de apostelen deden bevestigen de Goddelijke zending van de apostelen;
- De wonderen die de Heere Jezus deed kenmerken Hem als de Messias.

De Heere Jezus deed dus tekenen en wonderen; de apostelen daarna ook. Dat waren gaven van God gegeven.

De apostelen kregen inderdaad die gave, maar het is een hardnekkig misverstand te denken dat zij daardoor van God de capaciteiten kregen die wonderen en tekenen te doen.

De uitdrukking 'geestelijke gaven' komt maar één keer in de Bijbel voor.

Rom. 1: 11   Want ik verlang om u te zien, opdat ik u enige geestelijke gave mocht meedelen, ten einde gij versterkt zoudt worden;

Paulus was al lange tijd van plan de Gemeente in Rome te bezoeken. Door het meedelen van enige geestelijk gave zouden de gelovigen in Rome versterkt worden. Dit betekent dat Paulus wilde komen om hen het Woord van God mee te delen (zie ook vers 15), waardoor ze geestelijke gaven zouden ontvangen.

Geestelijk = pneumaticos;
Gave = charisma.

Wat zijn gaven?

1 Kor. 12: 1   En van de geestelijk *gaven*, broeders, wil ik niet, dat gij onwetende zijt.

'Gaven' is schuingedrukt en staat er dus helemaal niet.

'Geestelijke' is een bijvoeglijk naamwoord. Welk zelfstandig naamwoord hoort er dan bij? De vertalers vulden 'gaven' in, waarschijnlijk ontleend aan vers 4 (er is verscheidenheid der gaven). Ze hadden echter ook 'bedieningen' uit vers 5 in kunnen vullen, of 'werkingen' uit vers 6. Dan wordt het ineens een heel ander verhaal.

Nog een voorbeeld waarbij door de vertalers een zelfstandig naamwoord wordt ingevuld waar in de grondtekst een bijvoeglijk naamwoord staat:

Ef. 1: 3   Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening **in den hemel** in Christus.

Andere vertalingen hebben 'hemelse gewesten', maar die bestaan niet. Ook hier staat in de grondtekst een bijvoeglijk naamwoord, namelijk 'hemelse'; in het hemelse dus. Dat is weliswaar enkelvoud, terwijl het in de grondtekst om een meervoud gaat. Het gaat om de hemelse dingen, zoals dat ook in Joh. 3: 12 staat.

Joh. 3: 12   Indien Ik ulieden de aardse dingen gezegd heb, en gij niet gelooft, hoe zult gij geloven, indien Ik ulieden de hemelse zou zeggen?

De hemel houdt meer in dan alleen het hiernamaals. Wij leven te midden en maken deel uit van de hemelse dingen = de hemel. Niet pas in de toekomst, maar nu al.

De hemel is een hemels ding; wij ook.

In 1 Kor. 12: 1 gaat het dus over de geestelijke dingen. Alle dingen met betrekking tot de Gemeente zijn hemelse dingen. Wij leven immers niet op aarde, maar in de hemel. Wij gaan later ook niet naar de hemel, want daar zijn we nu al. God heeft ons met Christus mede levend gemaakt en ons met Hem mede in de hemel gezet (Ef. 1: 6). Onze praktische levenswandel is in de hemel (Filipp. 3: 20).

Om deze dingen te begrijpen moet je wel eerst weten wat de Gemeente voor een ding is. Dat is belangrijk, omdat we nu eenmaal deel uitmaken van die Gemeente.

Geestelijke gaven zijn Gemeentelijke dingen en hebben helemaal niets met Sinterklaas te maken. Geestelijk gaven hebben te maken met dingen die God ons ten behoeve van de Gemeente te doen geeft. Een gave is dus een bediening. Als je een gave krijgt, krijg je een dienstwerk te doen, tot opbouw van het lichaam van Christus (zie Ef. 4: 12).

1 Kor. 12: 4	En er is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest;
5	En er is verscheidenheid der bedieningen, en het is dezelfde Heere;
6	En er is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God, Die alles in allen werkt.

Dezelfde Geest = dezelfde Heer = dezelfde God.

Zij zijn Dezelfden.

Deze drie verzen lopen parallel en zijn synoniem aan elkaar: een synoniem parallellisme.

De Geest, de Heer, God, geeft verschillende gaven.

Gave = een dienstwerk, een bepaalde verantwoordelijkheid.

Het is God Die in u werkt, beide het willen en het werken, naar *Zijn* welbehagen (Filipp. 2: 13). Dat heeft echt niets met bijvoorbeeld het spreken in tongen te maken.

Er bestaat ook niet zoiets als dé gaven des Geestes, wel gaven des Geestes. Als er een opsomming wordt gegeven, dan is die vaak verschillend van andere en ook nooit compleet.

Hoewel de gelijkenis van de talenten uit Matthéüs 25 over de dagen van de wederkomst van Christus gaat, wil ik hem hier, vanwege de betekenis van talenten, toch even aanhalen.

Matt. 25: 14	Want <i>het is</i> gelijk een mens, die buiten 's lands reizende, zijn dienstknechten riep, en gaf hun zijn goederen over.

Die heer is Christus. Hij draagt de verantwoordelijkheid voor Zijn werk over op Zijn personeel. Zij krijgen dus een bediening. Die bediening is hun gave. Hij gaf ze wat te doen.

15 En den een gaf hij vijf talenten, en den ander twee, en den derden drie, een iegelijk naar zijn vermogen, en verreisde terstond.

Tegenwoordig is talent aanleg, een aangeboren eigenschap. Vroeger was dat een hoeveelheid geld, net als een pond uit de gelijkenis van de ponden in Lukas 19. Door die verschillende betekenissen zijn misverstanden ontstaan bij de gedachteontwikkeling over de geestelijke gaven.

Hier in Matthéüs krijgen de mensen niet allemaal evenveel talenten. De één krijgt er vijf, de ander twee en de derde één. Mensen zijn nu eenmaal niet gelijk en beschikken niet allemaal over dezelfde vermogens. Daarom krijgt eenieder naar vermogen.

Vermogen = draagkracht.

De één kan meer dragen dan de ander. Als je meer kunt is het ook verstandig dat je meer doet. Als je personeel hebt, laat ze dan ook naar vermogen werken. Dan presteren ze beter en hebben ze meer voldoening van hun werk.

Als je van de Heer een gave krijgt, dan krijg je geen talent in de tegenwoordige betekenis van het woord, maar een bediening om iets met je talent te doen.

De kwaliteiten had je al en nu moet je er ook wat mee gaan doen.

Je krijgt wat te doen, omdat je het kunt. Andersom kan ook; als je denkt iets te kunnen, kun je naar 'een baan' solliciteren. Daar is niets mee mis, want het is zelfs de bedoeling dat je naar de beste gaven streeft (1 Kor. 12: 31).

Dit is een heel normaal principe, dat ook in de wereld geldt. Je solliciteert op een baan, omdat je denkt dat je daar het vermogen, het talent, voor hebt. Als je aannemelijk maakt dat je voor de baan geschikt bent, dan kun je wellicht de baan krijgen.

In de gelijkenis van de ponden krijgt iedereen hetzelfde, namelijk één pond.

Dat pond kan de Geest zijn, het eeuwige leven, of het Woord. Daarmee doe je wat in je vermogen ligt. Voor iedere individuele gelovige is dit verschillend, omdat we allemaal verschillend zijn.

Je krijgt niet het vermogen om iets te kunnen, maar de verplichting om iets te doen. Om maar eens een lied te citeren: 'Hebt gij één talent, doe wat gij kunt'.

De Gemeente is een hemels lichaam. Een lichaam is een organisme. Daar moet je van afblijven; die hoeft je niet te organiseren. Een organisme houdt zich namelijk zelf wel in stand. Als je deel uitmaakt van zo'n organisme moet je weten hoe je daarin moet functioneren. Je moet weten hoe je in het Huis Gods moet verkeren (1 Tim. 3: 15). Daar gaat het hier in 1 Korinthe over. Wij maken deel uit van de Gemeente en krijgen iets te doen.

De Korintheïers hielden zich bezig met de positie van de Gemeente in de wereld. Dat was een aardse, vleselijk benadering. Zij waren druk met dingen die voorbijgaan. Daarom zegt Paulus...

- 1 Kor. 12: 1 En van de geestelijk *gaven*, broeders, wil ik niet, dat gij onwetende zijt.
- 2 Gij weet, dat gij heidenen waart, tot de stomme afgoden heengetrokken, naardat gij geleid werdt.

Stom = niet spreken. De afgoden spreken soms wel, maar hebben niets te zeggen. Ze kunnen zelfs veel spreken, want de leugen heeft immers veel woorden nodig. De dieren hebben het wat dat betreft beter begrepen. Midas Dekker zei: 'Dieren hebben niets te zeggen en zijn dan ook zo verstandig dit niet te doen'.

God echter spreekt per definitie. God is Woord = God spreekt. Dit is uiteraard een metafoor, maar die geeft duidelijk aan dat God spreekt. Wat Hij ook doet, Hij doet dit door Zijn Woord. In de toekomst zal Hij ook Zijn vijanden verdoen door de adem van Zijn mond = Zijn Woord.

God kondigt van tevoren aan wat geschieden zal. Daar herken je God aan. Hij is verifieerbaar. Afgoden hebben daarentegen niets te zeggen. Als zij wat zeggen, dan zijn hun woorden inhoudsloos.

- 3 Daarom maak ik u bekend, dat niemand, die door den Geest Gods spreekt, Jezus een vervloeking noemt; en niemand kan zeggen, Jezus den Heere *te zijn*, dan door den Heiligen Geest.

Het gaat over het spreken van God tegenover de stomme goden. De Heilige Geest is die Geest Die het Woord van God heeft voortgebracht. Als wij Jezus als onze Heer kennen, dan heeft de Geest Gods ons dit door Zijn Woord bekendgemaakt.

- 4 En er is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest;

Die ene Geest geeft verscheidene gaven.

- 5 En er is verscheidenheid der bedieningen, en het is dezelfde Heere;
- 6 En er is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God, Die alles in allen werkt.

Je krijgt een bediening op grond van gebleken geschiktheid.

7   Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes
gegeven tot hetgeen oorbaar is.

Het gaat weer over verscheidenheid. De Geest openbaart Zich verschillend aan de verschillende gelovigen.

Openbaring is hier: werking, manifestatie. Als iets of iemand zich manifesteert, dan maakt hij zich kenbaar.

Als de Geest ons iets te doen geeft, dan geeft Hij ons iets van Zijn eigen werk te doen. Wij doen iets en dat is het werk des Heeren. Wij zouden deel hebben aan het werk dat de Heer vandaag doet. Wat doet Hij dan? Hij verzamelt Zich een volk voor Zijn Naam; Hij bouwt Zijn Gemeente, een tempel, een huis. Als wij dus betrokken zijn in het werk des Heeren, dan zijn wij betrokken bij de opbouw van de Gemeente.

God heeft aan de Gemeente gegeven apostelen, profeten, evangelisten en herders en leraars, tot opbouw van het lichaam van Christus (Ef. 4: 11, 12). Als de Geest Zich dus manifesteert, dan is dit met betrekking tot de opbouw van de Gemeente.

Daarna volgt er in 1 Korinthe 12 een soort van opsomming. Eigenlijk worden er wat voorbeelden genoemd.

De opbouw van de Gemeente kent heel wat activiteiten. De belangrijkste bedieningen hebben uiteraard met de prediking van het Woord te maken. Vandaar dat de opsomming begint met dingen die voor de meesten van ons niet zijn weggelegd. Weinigen kunnen die verantwoordelijkheid dragen, want er zijn niet zoveel mensen die op termijn verantwoordelijkheid kunnen dragen. Als je een bediening krijgt, dan vraagt de Heer dat wel van je. Je kunt het niet maar een tijdje doen en het dan vervolgens voor gezien houden.

Oorbaar = nuttig, maar vooral vruchtbaar. Het is de bedoeling dat het resultaat oplevert.

Oor = uit;

Baar = komt van beren/baren = dragen.

Oorbaar is dus: uitdragen = wat uitgedragen wordt, opbrengst; het resultaat van iets. Dat is uiteraard nuttig.

Oorbaar betekende oorspronkelijk ook: bijeenbrengen; tot hetgeen bijeenbrengt.

Geestelijke gaven gaan in de eerste plaats over de eenheid des Geestes, om die te bewaren. Gelovigen zijn één, als iedereen maar zijn eigen bediening doet. De Heer geeft die bediening aan eenieder afzonderlijk. Hij geeft ons iets te doen, Hij geeft ieder gemeentelid verantwoordelijkheden.

8   Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en een ander het woord der kennis, door denzelfden Geest;

De Geest = de Heer = God.

Woord der wijsheid = als je de gave van het woord der wijsheid krijgt, dan spreek je wijsheid. De mens zit vaak om wijsheid verlegen. Een wijs woord is bijvoorbeeld dat we altijd goede moed houden en dat we zouden aanmerken de dingen die we niet zien.

Als iemand de gave van het woord der wijsheid krijgt, dan moet hij die wijsheid reeds bezitten. Als hij die niet bezit, dan krijgt hij ook die gave (verantwoordelijkheid) niet.

Iemand die het woord der wijsheid heeft past het woord der kennis toe.

Daarmee is hij strikt genomen hoger dan iemand die de gave van het woord der kennis heeft.

Kennis = weten, doorgronden;

Wijsheid = deze kennis, dit weten, in de praktijk toepassen.

9   En een ander het geloof, door denzelfden Geest; en een ander de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest;

Sommigen zeggen, mede op grond van Ef. 2: 8, dat het geloof van God moet komen. Dit is uiteraard een misverstand, want de verantwoordelijkheid ligt bij de mens.

Ef. 2: 8   Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave;

Uit genade zijt gij zalig geworden;

Uit het geloof zijt gij zalig geworden.

Genade slaat niet op geloof, maar op zalig worden.

Als het woord 'geloof' een beetje onduidelijk is, vervang het dan door 'trouw'.

Dat is hetzelfde woord. Als je tot geloof komt, word je trouw aan het Woord dat gesproken is.

Geloof wordt hier in 1 Korinthe 12 gegeven aan iemand die al tot de Gemeente behoort en dus ook al gelooft. Als iemand de gave van het geloof krijgt, dan heeft hij bewezen trouw te zijn.

Mensen die trouw zijn worden niet steeds heen en weer bewogen door allerlei wind der leer; zij staan stevig in het geloof, blijven staan, onafhankelijk van de tijdgeest.

Gaven der gezondmakingen = in de eerste dagen van de Gemeente gebeurde dit inderdaad. Die gaven kregen ze van de Heer Zelf, maar vallen in de categorie 'tekenen' en verdwenen dan ook toen zij hun functie hadden vervuld.

- 10 En een ander de werkingen der krachten; en een ander profetie; en een ander onderscheidingen der geesten; en een ander menigerlei talen; en een ander uitlegging der talen.

Werkingen der krachten kan slaan op wonderen.
Iemand moet al een profeet zijn om als profeet te kunnen functioneren.
Profeteren = woorden spreken die men regelrecht van God ontvangen heeft.
Iemand die profeteert, spreekt den mensen stichting en vermaning en vertroosting (1 Kor. 14: 3). Dit betekent niet dat iemand die sticht, vermaant of vertroost een profeet is. Een profeet is de mond des Heeren.
Merkwaardigerwijs staat profetie niet bovenaan.

Apostelen en profeten waren betrokken bij de fundamentlegging der Gemeente. Daarom hebben we nu geen apostelen en profeten meer. Het fundament is gelegd. Nu wordt daar door anderen op voortgebouwd.
We hebben nu geen profeten meer, want Gods Woord is compleet. Zij hebben ons dat Woord nagelaten. Als er in de toekomst weer twee profeten zullen optreden (Mozes en Elía), dan worden die bij wijze van spreken uit het Oude Testament geleend. Zij waren dat vroeger ook al.

Degene die in klare taal spreekt, spreekt tot stichting van de Gemeente; degene die in tongen spreekt, spreekt alleen tot zichzelf en tot God (1 Kor. 14: 28).

Hier wordt dus geen opsomming of inventarisatie van de gaven gegeven, maar voorbeelden. Daarom staat er ook steeds 'een ander' bij.

Het is gaven der gezondmakingen. Niet alle krachten zijn wonderen.
Onderscheidingen der geesten = sommige dingen komen rechtstreeks bij demonen vandaan. Sommige mensen hebben altijd precies in de gaten wat er aan de hand is; dat de strijd niet tegen vlees en bloed is, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers dezer wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht (Ef. 6: 12).

Talen = dit zal wel over het spreken in tongen gaan, van de Pinksterdag. Dit spreken in tongen wordt maar drie keer vermeld, hoewel het wel vaker gebeurde.

Uitlegging der talen = te vrezen valt dat als iemand in tongen spreekt, hij dit zelf niet verstaat; anders had hij het immers ook zelf wel uit kunnen leggen. Je moet voor de aardigheid eens naar Clark Terry luisteren, naar het nummer 'mumbles'. Hij zegt heel veel, maar er is geen woord van te verstaan. Je moet niet alle gemompel als spreken in tongen beschouwen; je moet je niet van alles wijs laten maken.

- 11 Doch deze dingen alle werkt een en dezelfde Geest, delende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkewijs Hij wil.

Het zijn allemaal verschillende dingen. We hebben binnen de Gemeente allemaal een verschillende functie. De Geest geeft die dingen en ze zijn bedoeld tot opbouw van de Gemeente.

- 12 Want gelijk het lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, vele zijnde, *maar één* lichaam zijn, alzo ook Christus.

Een lichaam is alleen een lichaam als het een samengestelde eenheid is.

- 13 Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt.

Dit heeft niets met doop in water te maken, maar met eenwording.

Baptizo = eenwording met...

Wij zijn in Christus gedoopt, in Zijn dood. De Israëlieten waren in Mozes gedoopt, in de wolk en in de zee (1 Kor. 10: 2). Ze werden daarbij niet eens nat. Zo zijn wij in Christus gedoopt. Dat is gebeurd toen wij tot geloof kwamen. Sindsdien krijgen wij gaven.

Tot één Geest gedoopt zijn is een nadere toelichting op 'baptizo'. Wij zijn één met Christus. De Gemeente identificeert zich met Christus en andersom.

- 14 Want ook het lichaam is niet één lid, maar vele *leden*.
15 Indien de voet zeide: Dewijl ik de hand niet ben, zo ben ik van het lichaam niet; is hij daarom niet van het lichaam?

- 16 En indien het oor zeide: Dewijl ik het oog niet ben, zo ben ik van het lichaam niet; is het daarom niet van het lichaam?
- 17 Ware het gehele lichaam het oog, waar *zou* het gehoor *zijn*? Ware het gehele *lichaam* gehoor, waar *zou* de reuk *zijn*?
- 18 Maar nu heeft God de leden gezet, een iegelijk van dezelve in het lichaam, gelijk Hij gewild heeft.

Hij geeft ieder lid van de Gemeente een eigen plaats binnen het geheel.

- 19 Waren zij alle *maar één* lid, waar *zou* het lichaam *zijn*?
- 20 Maar nu zijn er wel vele leden, doch *maar één* lichaam.
- 21 En het oog kan niet zeggen tot de hand: Ik heb u niet van node; of wederom het hoofd tot de voeten: Ik heb u niet van node.
- 22 Ja veeleer, de leden, die *ons* dunken de zwaksten des lichaams te zijn, die zijn nodig.
- 23 En die *ons* dunken de minst eerlijke *leden* des lichaams te zijn, denzelven doen wij overvloediger eer aan; en onze onsierlijke *leden* overvloediger versiering.
- 24 Doch onze sierlijke hebben het niet van node; maar God heeft het lichaam *alzo* samengevoegd, gevende overvloediger eer aan hetgeen gebrek *aan hetzelfde* heeft;

Alle gelovigen zijn verschillend en sommige baantjes zijn minder eervol dan andere.

- 25 Opdat geen tweedracht in het lichaam zij, maar de leden voor elkander gelijke zorg zouden dragen.
- 26 En hetzij dat één lid lijdt, zo lijden al de leden mede; hetzij dat één lid verheerlijkt wordt, zo verblijden zich al de leden mede.

Het hele lichaam heeft er last van, of plezier, want het is één organisme.

- 27 En gijlieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder.
- 28 En God heeft er sommigen in de Gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeringen, menigerlei talen.

Sommigen = niet iedereen.

Het gaat hier over een rangorde, maar vervolgens toch weer gewoon een opsomming.

Sommigen zijn, in dit geval, apostelen en profeten; anderen zijn leraars. De één is dit en de ander weer wat anders. De Heer geeft je die verantwoordelijkheid. Je krijgt het en vervolgens zit je ermee. Daar moet je het mee doen. Bedenk daarbij dat, wat je ook krijgt, het genade is. Je zou de Heer dus dankbaar moeten zijn, omdat Hij je leven hier op aarde nog enige zin geeft.

- 29   Zijn zij allen apostelen? Zijn zij allen profeten? Zijn zij allen leraars? Zijn zij allen krachten?
- 30   Hebben zij allen gaven der gezondmakingen? Spreken zij allen met *menigerlei* talen? Zijn zij allen uitleggers?
- 31   Doch ijvert naar de beste gaven; en ik wijs u een weg, die nog uitnemender is.

Je kunt naar die gaven solliciteren. De apostel bemoedigt de Korintiërs daarin. Zij vingen elkaar vliegen af. Er was daar kennelijk een machtsstrijd aan de hand, terwijl je juist genoeg zou moeten nemen met wat de Heer je geeft. Als je de meeste wilt zijn, dan zul je bij de Heer toch eerst de minste moeten worden.

In hoofdstuk 14 gaat het pas weer verder over de geestelijke gaven. Die zijn echter niet het belangrijkste. Paulus zou het daar ook niet over hebben, maar over de geestelijke dingen.

Het doel van de geestelijke gaven is dat wij veranderd worden en dat wij het beeld van Christus gelijk zouden worden. De geestelijke gaven zijn niet het doel, maar het middel. Zij zijn een middel tot geestelijke groei van iedere individuele gelovige.

Het is de bedoeling dat ons gevoelens veranderd wordt. Dat gebeurt primair door het Woord dat in onze harten geplant zou worden (Jak. 1: 21). Paulus zegt in Filipp. 2: 5 dat dit gevoelens in ons zij, hetwelk ook in Christus Jezus was. De geestelijk gaven hebben daarmee te maken. Het doel van de geestelijk gaven is de vrucht die zij voort kunnen brengen; de vrucht van de Geest, uit Gal. 5: 22. Dat gaat over de uitwerking van het Woord van God. Dan ga je, in plaats van in tongen spreken, psalmen zingen en lofzangen, of geestelijke liederen en dank je God te allen tijd over alle dingen, in de Naam van onze Heere Jezus Christus (Ef. 5: 19, 20).

1 Kor. 13: 1 Al ware het, dat ik de talen der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden.

Zonder liefde is het veel geschreeuw en weinig wol.

2 En al ware het dat ik de *gave* der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het, dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette, en de liefde niet had, zo ware ik niets.

Hier vind je de definitie van profetie. De profeten weten ineens van alles, omdat God het hun rechtstreeks openbaart.

Verborgenheden = Gemeentelijke dingen.

Bergen verzetten doe je door trouw te blijven. Als je die gave had (om mee te pronken) en je hebt de liefde niet, dan zou je niets zijn.

Het uitoefenen van die gaven doe je omdat je een stuk gereedschap van God bent. Aan onze gaven valt niet af te meten hoe groot het werk is dat God aan ons doet; dat valt pas af te meten aan de vrucht van die gaven. Het gaat niet om de kracht van het gereedschap, maar om degene die het hanteert.

Het is de bedoeling dat we naar de inwendige mens veranderen. De uitwendige mens vergaat. Het is de bedoeling dat het gevoel van Christus in ons is. Dat is de vrucht van de Geest. Als je al die vruchten uit Gal. 5: 22 bij elkaar optelt, gaat het over liefde.

3 En al ware het, dat ik mijn goederen tot onderhoud *der armen* uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, en had de liefde niet, zo zou het mij geen nuttigheid geven.

Je kunt wel van alles doen, maar het gaat erom wat er inwendig verandert. Deze verzen gaan ook niet over de relatie tussen man en vrouw, maar over de liefde van God. Liefde is heel betrouwbaar. Liefde is eenheid, gemeenschap, communicatie, houdt de dingen bij elkaar. Dat doet God in de schepping en Christus in de Gemeente. De Gemeente moet in die dingen onderwezen worden.

4 De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardiglijk, zij is niet opgeblazen;

5 Zij handelt niet ongeschiktelijk. Zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad;

- 6 Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid;
- 7 Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.
- 8 De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden.

Profetieën = het Woord van God wordt gesproken. Houdt het Woord van God dan ooit een keer op? Dat kan het niet betekenen en daar gaat het hier ook niet over. Het gaat over de gaven van profetie; die zullen teniet gedaan worden. Raakt iemand die gaven dan kwijt? Nee, want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk (Rom. 11: 29). Het betekent dat er op een bepaald moment niet meer geprofeteerd zal worden, omdat er niets meer te profeteren valt. Het Woord van God is compleet en nu laat Hij dat Woord prediken, waarbij het onze verantwoordelijkheid is te onderzoeken of de dingen die gepredikt worden wel met het Woord van God overeenstemmen. Zo deden de Bereërs dat (Hand. 17: 11).

De Bijbel is compleet. Daarom zijn profeten niet meer nodig. In de tijd van Handelingen waren die profeten nog wel nodig, omdat Gods Woord toen nog niet compleet was. Inmiddels heeft de profetie z'n functie gehad en dus is het opgehouden.

- 9 Want wij kennen ten dele, en wij profeteren ten dele;

Toen het nog gebeurde, was het ten dele = onvolledig. Er zou echter een tijd komen dat het Woord vol zou zijn.

Paulus beschouwt de Korinthiërs als een stelletje baby's, als zuigelingen, omdat ze niet aan de vaste spijs wilden. Niettemin zal toch elk fatsoenlijk mens moeten leren vaste spijs te verdragen.

- 10 Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden.
- 11 Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was.

Het volmaakte = volgroeid, volwassen.

Als je geestelijk volwassen geworden bent, dan is dat wat kinderlijk was verdwenen. We weten zo langzamerhand wat er in de wereld te koop is; het onschuldige is weg.

Het kinderlijke gaat voorbij = als je volwassen bent is de beperking er niet meer. Als je volwassen bent, is dat wat ten dele was achter de rug. Als je je opleiding afgerond hebt, hoef je daarna niet meer naar school.

- 12   Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan *zullen wij zien* aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben.
- 13   En nu blijft geloof, hoop *en* liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.

Dat zijn in ieder geval vruchten van de Geest. Die blijven, terwijl de dingen uit vers 8 verdwenen zijn. We zijn geneigd te denken dat die dingen blijven zolang we op aarde zijn; dat we volmaakt zullen kennen als we bij de Heer zijn. Dat zegt dit Schriftgedeelte echter niet. Er zullen bepaalde dingen verdwijnen, maar er zullen ook bepaalde dingen blijven.

Blijven, als we bij de Heer zijn, geloof, hoop en liefde? Liefde wel, maar geloof en hoop niet. Wij geloven in het Woord van God, maar geloof is een vaste grond der dingen die men hoopt, een bewijs der zaken die men niet ziet (Hebr. 11: 1). Zie ook 2 Kor. 5: 7. Geloof houdt op bij de opname van de Gemeente.

Wij zijn in hope zalig geworden. De hoop nu, die gezien wordt, is geen hoop; want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen? (Rom. 8: 24). Zie ook 1 Petr. 1: 3, 4. Hoop houdt op bij de opname van de Gemeente.

Geloof en hoop hebben allebei met toekomstverwachting te maken. Als er dus gaven verdwijnen, dan zijn we hier nog op aarde. In de dagen van Handelingen moest alle Gemeentelijke waarheid nog geopenbaard worden; later niet meer. Waarom zond God in de dagen van de Reformatie niet gewoon een profeet in plaats van Luther? En waarom hadden die reformatoren niet de gave van het spreken in tongen? Omdat dit niet in Gods programma paste. Hij heeft ons inmiddels Zijn Woord nagelaten. Daar staat alles in. Er was dus helemaal geen profeet meer nodig. Hij stuurt ze daarom ook niet. Ook in de dagen van de Reformatie ging het voornamelijk over aardse, kinderlijke dingen. Natuurlijk ging het ook over geestelijke zaken, maar de hoofdmoot ging over vleselijke zaken.

Niettemin, God heeft Zijn Woord gegeven. Dat Woord is compleet en daar doen we het dus mee. Je komt die gaven later in de brieven ook niet meer tegen.

Oudsten en de gave van het profeteren

Num. 11: 16   En de HEERE zeide tot Mozes: Verzamel Mij zeventig mannen uit de oudsten van Israël, dewelke gij weet, dat

zij de oudsten des volks en deszelfs ambtlieden zijn; en gij zult hen brengen voor de tent der samenkomst, en zij zullen zich daar bij u stellen.

Raad van oudsten = de Gemeente. Zij geven leiding aan het volk. De Gemeente zal in de toekomst altijd leiding geven aan Israël. De oudsten die Mozes moest verzamelen waren er al. Hij moest ze alleen verzamelen: 70 stuks. Zij functioneerden al in de positie van oudste. Ze worden aan Mozes toegevoegd en zijn het lichaam van Mozes, zijn uitvoerend orgaan. Het heet een lichaam of orgaan, omdat er meerdere leden zijn.

- 24 En Mozes ging uit, en sprak de woorden des HEEREN tot het volk; en hij verzamelde zeventig mannen uit de oudsten des volks, en stelde hen rondom de tent.
- 25 Toen kwam de HEERE af in de wolk, en sprak tot hem, en afzonderende van de Geest, die op hem was, legde *Hem* op de zeventig mannen, die oudsten; en het geschiedde, als de Geest op hen rustte, dat zij profeteerden, maar daarna niet meer.

Ook wij hebben de Geest van Christus ontvangen (Rom. 8).

Wat die oudsten ook gedaan hebben, nu niet meer. Zij profeteerden alleen bij hun instelling.

- 26 Maar twee mannen waren in het leger overgebleven; des enen naam was Eldad, en des anderen naam Medad; en die Geest rustte op hen (want zij waren onder de aangeschrevenen, hoewel zij tot de tent niet uitgegaan waren), en zij profeteerden in het leger.

Ze hadden een uitnodiging ontvangen om tot de Gemeente te komen.

- 27 Toen liep een jongen heen, en boodschapte aan Mozes, en zeide: Eldad en Medad profeteren in het leger.
- 28 En Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van Mozes, een van zijn uitgelezen jongelingen, antwoordde en zeide: Mijn heer Mozes, verbied hun!
- 29 Doch Mozes zeide tot hem: Zijt gij voor mij ijverende? Och, of al het volk des HEEREN profeten waren, dat de HEERE Zijn Geest over hen gawe!
- 30 Daarna verzamelde zich Mozes tot het leger, hij en de oudsten van Israël.

Als de Gemeente voltooid is, dan zijn er toch nog twee mensen die in de eerste helft van de 70^e week van Daniël het werk van de Gemeente voort zullen zetten.

Het is normaal dat die gaven er zijn, maar daarna onderzoeken we de Schriften of deze dingen ook alzo zijn. Dan blijkt dat het Woord inmiddels compleet is en dat bepaalde gaven ophouden te bestaan. God zegt: 'Het staat in Mijn Boek'. Je kunt je nergens achter verschuilen.

Opsommingen

Het Nieuwe Testament geeft verschillende opsommingen van de geestelijke gaven. Eigenlijk zijn het niet echt opsommingen, maar meer voorbeelden. Zo'n opsomming is nooit compleet en verschilt weer van andere rijtjes.

Rom. 12: 4   Want gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werking hebben;
5   Alzo zijn wij velen één lichaam in Christus, maar elkeen zijn wij elkanders leden.
6   Hebbende nu verscheidene gaven, naar de genade, die ons gegeven is.

Je krijgt de job cadeau; het hoort bij de genade waaruit wij leven.

7   *Zo laat ons die gaven besteden*, hetzij profetie, naar de mate des geloofs; hetzij bediening, in het bedienen; hetzij die leert, in het leren.
8   Hetzij die vermaant, in het vermanen; die uitdeelt, in eenvoudigheid; die een voorstander is, in naarstigheid; die barmhartigheid doet, in blijmoedigheid.

Dit geeft het volgende rijtje:

- Profeteren;
- Bedienen;
- Leren;
- Vermanen (vertroosten);
- Uitdelen;
- Voorstaan;
- Barmhartigheid doen.

Als dat dan onze verantwoordelijkheid is en wij die kennen en beproefd hebben de wil van God, zo laat ons dan die gaven besteden.

Steeds twee begrippen die aan elkaar gekoppeld worden; ze horen bij elkaar. Als je een voorstander bent, moet je wel doorlopen. Je doet barmhartigheid aan mensen die er in het algemeen beroerd voorstaan.

We hebben hier dus weer een lijstje met geestelijke gaven:

Profeteren, dienen, leren, vermanen, uitdelen, voorstaan en barmhartigheid.

Hier eindigt het verhaal en gaat het verder met de vruchten van de Geest. Dat is de praktische uitwerking van Gal. 5: 22.

- 1 Kor. 12: 8   Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en een ander het woord der kennis, door denzelfden Geest;
- 9   En een ander het geloof, door denzelfden Geest; en een ander de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest;
- 10   En een ander de werkingen der krachten; en een ander profetie; en een ander onderscheidingen der geesten; en een ander menigerlei talen; en een ander uitlegging der talen.

We hebben dus het volgende rijtje:

- Woord der wijsheid;
- Woord der kennis;
- Het geloof;
- Gaven der gezondmakingen;
- Werkingen der krachten;
- Profetie;
- Onderscheidingen der geesten;
- Menigerlei talen;
- Uitlegging der talen.

In het vorige gedeelte zijn we al op dit Schriftgedeelte ingegaan.

- 1 Kor. 12: 28   En God heeft er sommigen in de Gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeringen, menigerlei talen.

Dit geeft het volgende rijtje:

1. Apostelen;
2. Profeten;
3. Leraars;
- Krachten;
- Gaven der gezondmakingen;

- Behulpzels
- Regeringen (leiding);
- Menigerlei talen.

Ook dit vers is in het vorige gedeelte al besproken.

1 Petr. 4: 7   En het einde der dingen is nabij; zijt dan nuchteren, en waakt in de gebeden.

Naar Bijbelse maatstaven is de eindtijd begonnen bij de opstanding van Christus.

8   Maar vooral hebt vurige liefde tot elkander; want de liefde zal menigte van zonden bedekken.

Dat is de vrucht van de Geest.

9   Zijt herbergzaam jegens elkander, zonder murmureren.
10   Een iegelijk, gelijk hij gawe ontvangen heeft, *alzo* bediene hij dezelve aan de anderen, als goede uitdelers der menigerlei genade Gods.

Naar de gaven die hij ontvangen heeft; binnen die grenzen. Als je die gawe praktiseert, ben je bezig met een dienend werk. De Heer geeft ons geen plaats in de samenleving, maar binnen de Gemeente. Daarom besteden wij die gawe aan de andere Gemeentelieden, als goede beheerders van die gaven.

11   Indien iemand spreekt, *die spreke* als de woorden Gods; indien iemand dient, *die diene* als uit kracht, die God verleent; opdat God in allen geprezen worde door Jezus Christus, Welken toekomt de heerlijkheid en de kracht, in alle eeuwigheid. Amen.

Wat zijn die gaven? Twee dingen: de woorden Gods spreken en de kracht Gods bedienen. Dat zijn twee categorieën, waarbij het één ondergeschikt is aan het ander.

Diezelfde tweedeling zie je in 1 Timótheüs 3: opzieners (die het Woord verkondigen) en diakenen (die de andere 'klusjes' doen).

Voor opzieners zijn wel meer woorden, maar die worden hier niet genoemd. Opzieners moeten het Woord uit kunnen leggen.

Diaken = dienaar.

Diakenen moeten het Woord kennen, maar hoeven het niet uit te delen. Als zij het Woord van God niet kennen, is de kans groot dat het fout gaat. Ze

weten dan niet waar het over gaat en geven er dan waarschijnlijk een eigen draai aan. Zij moeten echter dienstwerk verrichten onder het Woord Gods.

Ef. 4: 1 Zo bid ik u dan, ik, de gevangene in den Heere, dat gij wandelt waardiglijk de roeping, met welke gij geroepen zijt.

Hier worden de gaven niet genoemd, maar degenen die de gaven hebben ontvangen. God geeft aan de Gemeente dienaren; die worden opgesomd.

2 Met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, verdragende elkander in liefde;

De vrucht van de Geest.

3 U benaarstigende te behouden de enigheid des Geestes door den band des vredes.

Het gaat om het behoud van de geestelijke eenheid. Hoewel we allemaal verschillend zijn, zijn we allemaal één.

4 Eén lichaam is het, en één Geest, gelijkerwijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping;

5 Eén Heere, één geloof, één doop,

6 Eén God en Vader van allen, Die daar is boven allen, en door allen, en in u allen.

7 Maar aan elkeen van ons is de genade gegeven, naar de maat der gave van Christus.

Wij hebben gaven ontvangen en de afmeting daarvan is door God bepaald. De Heer legt iets op je pad. Het is vervolgens niet de bedoeling dat je daarvoor wegloopt. Hij acht je bekwaam. Mozes dacht ook dat hij niet bekwaam was, maar God vond van wel: 'Je hebt die staf toch; laat maar aan Faraö zien wat Ik je heb laten zien'. Of: 'Wat treuzel je nou; je hebt toch die staf. Sla op het water en loop een beetje door'.

8 Daarom zegt Hij: Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft den mensen gaven gegeven.

9 Nu dit: Hij is opgevaren; wat is het, dan dat Hij ook eerst is nedergedaald in de nederste delen der aarde?

- 10 Die nedergedaald is, is Dezelfde ook, Die opgevaren is verre boven al de hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou.

Dit is een citaat uit Psalm 68. In het Oude Testament werd al gezegd dat God gaven zou geven. Paulus zegt dat die Psalm over de Gemeente gaat.

- 11 En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot Evangelisten, en sommigen tot herders en leraars;

Een opsomming van vier. Een herder is een leraar.

- 12 Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw des lichaams van Christus;

Die gaven zijn bedoeld tot toerusting van de heiligen, tot opbouw van het lichaam, van de tempel, van het huis Gods. Die gaven hebben te maken met de onderwijzing van het Woord Gods.

Apostelen en profeten zijn de fundamentleggers van die tempel (Ef. 2: 19, 20). Het fundament is inmiddels gelegd; de fundamentleggers kunnen dus naar huis. Hun werk zit erop. Ze zijn er dan ook niet meer.

Apostelen zijn in ieder geval profeten; andersom niet. Zij heten apostelen, omdat ze individueel hoogst persoonlijk door de Heer gezonden werden.

Paulus zegt ook dat Hij een apostel is; hij heeft immers de Heer gezien.

Apostel = zendeling = gezondene. Zij traden op met Goddelijk gezag. Profeten deden dat overigens ook.

Apostelen zijn uitgezonden en hebben een functie naar buiten toe. Profeten hebben een functie binnen de Gemeente. Zij hebben de opdracht het Woord van God bekend te maken. Zoals gezegd kunnen apostelen beide functies vervullen.

Bij Evangelisten en leraars zie je dit onderscheid ook: Evangelisten treden naar buiten, leraars hebben binnen de Gemeente een functie. Zij treden niet naar buiten, want het is niet de bedoeling dat de wereld weet wat het Woord van God inhoudt.

Evangelisatie is niettemin een werk tot opbouw van de Gemeente, want eenieder die door de prediking van het Evangelie tot geloof komt wordt aan de Gemeente toegevoegd.

God geeft nu geen apostelen en profeten meer, maar wel Evangelisten en leraars. Zij hebben nu dezelfde functie als vroeger de apostelen en profeten.

- 13 Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;
- 14 Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen;

Als je volwassen bent, heb je je positie binnen de Gemeente gevonden. In de wereld is verandering vooruitgang. Dat wat is en was moet overboord gegooid worden. Dat is precies het gedrag van kinderen; zij gooien alles omver = infantiel gedrag.

Als je volwassen bent is verandering niet meer aan de orde. Dan sta je en ziet toe dat je niet meer valt.

- 15 maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, *namelijk* Christus;

Wij dragen de waarheid. Dat is onze verantwoordelijkheid = pond of talent. De Gemeente is een pilaar en vastigheid der waarheid. Als je dat bent, dan moet je weten waar het over gaat.

Gave = genade

- Rom. 12: 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige *en* Gode welbehagelijke offerande, *welke is* uw redelijke godsdienst.
- 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.

Dit gaat over de wandel van de wedergeboren mens, om Hem te dienen. Om de Heer te kunnen dienen moet je denken (gemoed) veranderd worden. Je leert daardoor de wil van God verstaan. Pas dan komen de geestelijke gaven.

- 3 Want door de genade, die mij gegeven is, zeg ik een iegelijk, die onder u is, dat hij niet wijs zij boven hetgeen men behoort wijs te zijn; maar dat hij wijs zij tot matigheid, gelijk als God een iegelijk de mate des geloofs gedeeld heeft.

Gaven worden ook aangeduid door genade. Door de gave van de apostel Paulus zegt hij...

Paulus' gave was zijn apostelschap. Het was dus zijn verantwoordelijkheid dat apostelschap uit te voeren.

De gaven zijn beperkt, tot een bepaalde maat van het geloof = trouw. Die beperking wordt van Gods wege bepaald door de aanwezige trouw. Wij krijgen verantwoordelijkheid te dragen naar de mate waarin wij bewezen hebben trouw te zijn. Als je dat niet kunt zijn, zal God je ook een bepaalde gave niet geven.

Je moet die gaven zien alsof ze in het lichaam functioneren, zoals het hart of de nieren. Je kunt niet zo nu en dan eens voldoen aan die gave, die verantwoordelijkheid geldt voor de rest van je leven. Het kan natuurlijk zijn dat in de loop van de tijd je vermogen groter wordt, zodat de Heer je wat meer te doen geeft, maar dat doet niets aan het beginsel af.

Wijsheid tot matigheid = je grenzen kennen.

De samenhang tussen genade en gave

Genade = onverdiende gunst. Dat is dus een gave.

Rom. 1: 5 (Door Welken wij hebben ontvangen genade en het apostelschap, tot gehoorzaamheid des geloofs onder al de heidenen, voor Zijn Naam;

Genade en het apostelschap = genade, namelijk het apostelschap.

Rom. 12: 3 Want door de genade, die mij gegeven is, zeg ik...

Door de genade die mij gegeven is = het apostelschap was zijn bediening. Genade = gave. Paulus had ook kunnen zeggen: 'Op grond van mijn apostelschap zeg ik...'.
'

Rom. 15: 15 Maar ik heb u eensdeels te stoutelijker geschreven, broeders, u als wederom *dit* indachtig makende, om de genade, die mij van God gegeven is;

Vanwege de verantwoordelijkheid die ik gekregen heb en dus doe ik het.

1 Kor. 3: 10 Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe.

Dat doen apostelen: het fundament leggen. Een ander bouwt op dat fundament. Dat is namelijk niet de functie en verantwoordelijkheid van de apostelen (wel van Apollos). Paulus' bediening hield dus een beperking in.

1 Kor. 15: 10   Doch door de genade Gods ben ik, dat ik ben; en Zijn genade, die *aan* mij *bewezen is*, is niet ijdel geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is.

Wat is hij dan? Een apostel. De twaalf discipelen werden later als apostelen beschouwd. Paulus hoorde daar niet bij en dus beschouwden ze hem als iemand met veel minder gezag. Om dat recht te zetten is voor een groot deel de achtergrond van zijn brieven aan de Korinthiërs. Hij was namelijk wel een apostel.

2 Kor. 6: 1   En wij, *als* medearbeidende, bidden *u ook*, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben.

De oproep is dat zij die gave ook besteden.

Gal 1: 15   Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade.

Het heeft Gode behaagd om hem te roepen om apostel te zijn.

Gal 2: 9   En als Jakobus, en Céfas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Bárnabas de *rechterhand* der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de *besnijdenis zouden gaan*.

Zij erkenden dat Paulus als heiden een apostel was en een bediening had.

Ef. 3: 7   Waarvan ik een dienaar geworden ben, naar de gave der genade Gods, die mij gegeven is, naar de werking Zijner kracht.

8   Mij, de allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus;

Er staat niet: aan de heidenen, maar 'onder de heidenen' = behorend tot de heidenen, als heiden.

Het onderscheid tussen Paulus en de andere apostelen is dat Paulus een Romeins staatsburger was en de anderen niet. Zijn jood-zijn had hij voor schade en drek geacht en achter zich gelaten. Hij had wel een Joodse achtergrond, maar was op grond van zijn geboorte een Romeins staatsburger. Petrus was de eerste die het Evangelie naar de heidenen bracht. Dat was zijn verantwoordelijkheid.

Filipp. 1: 29   Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden;

De gave bestond daaruit dat ze ook voor de Heer zouden lijden.

Leiden = leiding geven;

Lijden = ondergeschikt zijn.

Hebr. 12: 28   Daarom, alzo wij een onbeweeglijk Koninkrijk ontvangen, laat ons de genade *vasthouden*, door dewelke wij welbehagelijk Gode mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid.

De genade waardoor we God mogen dienen. Wij zouden ons bewust zijn van de gaven die we hebben ontvangen en die bedienen.

Jak. 4: 6   Ja, Hij geeft meerdere genade. Daarom zegt *de Schrift*: God wederstaat de hovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade.

Voor zover wij leven naar de woorden van Rom. 12: 1 en 2, zullen wij van Hem genade ontvangen om Hem te mogen dienen.

1 Petr. 5: 5   Desgelijks gij jongen, zijt den ouden onderdanig; en zijt allen elkander onderdanig; zijt met de ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade.

Gaven hebben een grens, zijn beperkt

Rom. 12: 3   Want door de genade, die mij gegeven is, zeg ik een iegelijk, die onder u is, dat hij niet wijs zij boven hetgeen men behoort wijs te zijn; maar dat hij wijs zij tot matigheid, gelijk als God een iegelijk de mate des geloofs gedeeld heeft.

Rom. 12: 7   *Zo laat ons dan die gaven besteden, hetzij profetie, naar de mate des geloofs; hetzij bediening, in het bedienen; hetzij die leert, in het leren;*

Ef. 4: 7   Maar aan elkeen van ons is de genade gegeven, naar de maat der gave van Christus.

16   Uit Welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van een iegelijk deel in *zijn* maat, den wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouwning in de liefde.

Naar de werking van ieder deel in zijn maat = beperking.

Een gave kan worden doorgegeven

Naar Bijbelse maatstaven kan een gave worden doorgegeven. Het kan dan toch moeilijk over de gave van wonderen gaan, of over de gave van het spreken in tongen. Niettemin kun je bepaalde verantwoordelijkheden doorgeven. Dat heet delegeren.

In Handelingen 6 bijvoorbeeld worden diakenen aangesteld. De apostelen zelf moeten het Woord verkondigen, maar worden tegelijkertijd ook door allerlei andere zaken in beslag genomen. Dus geven ze verantwoordelijkheden over aan andere leden van de Gemeente (Hand. 6: 1 – 7).

Rom. 1: 11   Want ik verlang om u te zien, opdat ik u enige geestelijke gave mocht mededelen, ten einde gij versterkt zoudt worden;

Paulus wilde graag naar Rome om orde op zaken te stellen.

1 Tim. 4: 14   Verzuim de gave niet, die in u is, die u gegeven is door de profetie, met oplegging der handen des ouderlingschaps.

Er is rechtstreeks Woord van God over hem uitgesproken, met oplegging der handen. Welke gave heeft hij dan ontvangen? Die van het ouderlingschap.

Oudste, leraar, herder, bisschop, opziener, voorstander = allemaal uitdrukkingen voor dezelfde functie.

Timótheüs is dus aangesteld als oudste; hij moet dat dienstwerk doen.

Het opleggen der handen is weliswaar een fysiek handelen, maar is slechts een beeld van wat werkelijk gebeurt, namelijk het overdragen van verantwoordelijkheid. Denk aan het opleggen van handen op Grote Verzoendag. De handen van de hogepriester werden op de kop van de

geitenbok gelegd, waardoor de verantwoordelijkheid voor de zonden van het volk op die geitenbok overging.

Paulus droeg verscheidene van zijn verantwoordelijkheden over aan Timótheüs en Titus.

Toen de Heer in de gelijkenis van de ponden ieder een pond gaf, legde Hij hen dus de handen op. Of dit letterlijk zo gebeurde, is niet van belang. Het gaat om de betekenis daarachter, namelijk het overdragen van verantwoordelijkheid.

2 Tim. 1: 6   Om welke oorzaak ik u indachtig maak, dat gij opwekt de gave Gods, die in u is, door de oplegging mijner handen.

1 Tim 5: 22   Leg niemand haastelijk de handen op...

Geef niet zomaar de verantwoordelijkheid aan een ander. Voor je het weet ben je het zelf kwijt. Het kan vervolgens misgaan. Je moet het niet aan de verkeerden overdragen. Je kunt meestal van tevoren wel weten hoe het gaat, want hoe iemand is, zo zal hij handelen.

In Titus 1: 5 stelt Titus oudsten aan. Hij draagt dus verantwoordelijkheden over.

Ten slotte

Gemeentelijke gaven hebben dus niet zoveel met wonderen te maken, of met spreken in tongen, of de gave der genezing, maar meer met verantwoordelijkheid met betrekking tot de opbouw van de Gemeente.

Degenen die zich doorgaans met die spectaculaire gaven bezighouden, richten zich meestal op de vleselijke dingen, terwijl het juist om de geestelijke dingen gaat. Als het over zienlijke dingen gaat, komt er meestal verdeeldheid.

Die verdeeldheid is er niet, want de Gemeente is een eenheid. Je moet dan echter wel de geestelijke dingen in acht nemen.

Wij zijn verschillend en hebben allemaal een verschillende bediening. Die vervullen wij in alle matigheid. Dat kan best zwaar zijn, maar het geeft ook vrede, blijdschap en bevrediging.

Wonderen? Natuurlijk doet de Heer die, maar niet en plain public. Wonderen van Genezing? Wij danken God in alles. Het is altijd genade, of je nu door God genezen wordt, of door een pilletje, in alle gevallen is het genade van God.

Als het om recht ging, waren we allang dood geweest.

En als er nu iemand vroeg overlijdt, hoe zit dat dan? Misschien heeft de Heer hem daardoor voor iets anders bewaard. Je kunt er niets over zeggen; we weten het eenvoudig niet. Als de Heer vindt dat we stokoud moeten worden om Hem te dienen, dan moet Hij ons maar in leven houden.